

HỒI THỨ BỐN MƯƠI CHÍN CUỘC HỌP MẶT TẠI NGŨ HẦU MIẾU

Nàng ngưng lại giây lát, rồi nói tiếp :

- Dù không thể quên anh cũng phải ráng quên. Vì em yêu anh, nhưng không dám thực sự yêu anh. Vậy, nếu anh không thể quên được việc này, thì em sẽ đau khổ suốt cả đời !

- Tôi không thể vô trách nhiệm như vậy !

- Bất tất phải như thế ! Thích ca ca, anh hãy quên mất việc này đi ! Em tuy đã hiến dâng quả tim cho anh, nhưng không hề hiến dâng trinh tiết cho anh. Vậy, có lý đâu anh định nhặt lấy cánh hoa đã tàn rồi hay sao?

- Đúng như vậy?

Giọng nói của cô gái áo xanh bỗng đổi thành lạnh lùng :

- Thích ca ca, lần sau gặp mặt nhau, chúng ta vẫn xem như người hoàn toàn xa lạ đấy nhé. Xin anh hãy bảo trọng.

Nói dứt lời, nàng nhún người lao vút đi mất.

Thích Đình Nhận há miệng muốn gọi nàng, nhưng chàng không thể kêu lên thành tiếng được. Chàng đã hưởng thụ được một cái gì ngoài tình yêu nơi người của A Mẫn.

Chàng không thể nào quên nàng được. Hơn nữa, cũng không thể nào quên mất cái đêm hôm nay, vì đây là một đêm tốt đẹp đối với chàng... Và cũng quá...!

Chàng lẩm bẩm :

- Ta không thể nào quên được, suốt đời ta cũng chắc chắn không thể nào quên được. Mai sau ta sẽ cưới nàng làm vợ... Mặc dù nàng có hiến dâng trinh tiết cho ta hay không...

Nghĩ đến đây, trong lòng chàng cảm thấy rất thư thái, rồi bắt đầu thiếp trong một giấc ngủ.

Qua ngày thứ ba, tức ngày mồng tám tháng sáu, tại đại sảnh của gian Hắc Lang tửu lâu có dán một tấm giấy đỏ bên trên đề một dòng chữ rằng :

“Mười môn nhân, đều phải tập hợp tại Ngũ Hầu Miếu vào khoảng canh ba ngày mốt, không được chậm trễ. Soái.”

Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách vừa nhìn thấy tấm giấy này thì mặt không khỏi biến sắc. Trong khi đó, ngoài Thích Đình Nhận và viên quản lý ra, thì không còn ai được biết tấm giấy đó là do ai dán lên.

Thiên Âm Lão Nhân xem xong dòng chữ ký tên Hồng Kỳ Soái Chủ, bèn quay về Thích Đình Nhận nói :

- Hồng Kỳ Soái Chủ quả đã xuất hiện rồi !

- Đúng thế !

- Tối ngày mốt này, họ sẽ họp mặt tại Ngũ Hâu Miếu. Xem ra tất sẽ gây nên một cuộc huyết chiến !

Thích Đình Nạn nghe thế không khỏi giật mình, buột miệng hỏi :

- Tại sao thế?

- Ngay đến việc ấy cậu cũng không đoán ra sao? Hồng Kỳ Soái Chủ đột nhiên xuất hiện và chiêu tập mười môn nhân của ông ta, thì nào phải việc tầm thường?

- Đấy quả là một việc rất to tát !

- Mục đích của việc ấy là gì?

- Tôi rất muốn được sự phán đoán sáng suốt của lão tiên bối.

Thiên Âm Lão Nhân nói :

- Đấy chắc chắn là nhằm đối phó với Ngân Diện Hội. Bởi thế, trong khi họ họp mặt, thì rất có thể Hội trưởng Ngân Diện Hội sẽ mở cuộc tấn công trước để họ trở tay không kịp...

Thích Đình Nạn kinh hoàng buột miệng nói :

- Rất có thể như vậy lắm !

- Với võ công của Hồng Kỳ Soái Chủ dù cho có mười tên như Hội trưởng Ngân Diện Hội, ông ta cũng chẳng xem vào đâu. Tuy vậy, dù sao đó cũng là một việc rắc rối !

- Đúng thế...đúng thế !

Thích Đình Nạn không ngớt lắp bắp hai tiếng “đúng thế”, nhưng trong lòng không ngớt cảm thấy ớn lạnh cả tâm can.

Hội trưởng Ngân Diện Hội sẽ dẫn môn nhân của hắn đến, đã rõ ràng là một việc hoàn toàn có thể xảy ra. Thiên Âm Lão Nhân vì không biết Thích Đình Nạn chính là vị Hồng Kỳ Soái Chủ mới, bằng không chắc hẳn là ông khiếp sợ lắm.

Nhưng, hiện nay Thích Đình Nạn chưa phải chánh thức là Hồng Kỳ Soái Chủ. Vậy trước khi cử hành lễ trao cờ phong tướng, số mười môn nhân kia có chịu nghe theo sự chỉ huy của chàng không?

Hơn nữa, nếu trong số mười môn nhân ấy không đến đủ mặt, thì sau cuộc họp mặt lần này, chàng tất phải chọn ngày làm lễ ra mắt môn phái, và tìm cho được số người vắng mặt ấy.

Bởi thế, nếu Hội trưởng Ngân Diện Hội dẫn môn nhân của hắn đến tấn công, thì hậu quả tai hại làm sao lường được?

Phương chi, đến hiện nay chàng vẫn chưa dám đem mọi sự thật đó, nói rõ cho Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách nghe.

Chàng cau đôi mày hỏi :

- Theo ý của lão tiên bối, thì nên đối phó như thế nào?

Thiên Âm Lão Nhân nói :

- Đây là việc riêng của Hồng Kỳ Soái Chủ, ta lo đến làm chi !

Chính vì thế, đã khiến Thích Đình Nhận cảm thấy mọi việc trở thành thực nghiêm trọng. Trong khi mở cuộc họp mật, chàng sẽ phái người canh phòng cửa miếu, hầu tránh mọi sự bất trắc xảy ra.

Nhưng, Thiên Âm Lão Nhân với Phong Trần Cuồng Khách có gánh nổi nhiệm vụ ấy không?

Bỗng ngay lúc ấy, có tiếng chân người bước cộc cộc lên lầu và Hồ Tịnh xuất hiện sau đó, Thích Đình Nhận không khỏi giật mình kêu lên :

- Hồ huynh, chúng tôi ở đây này !

Hồ Tịnh mỉm cười, rồi đi thẳng lại bàn của Thích Đình Nhận. Sau khi ngồi yên xuống xong, Thích Đình Nhận hỏi :

- Hồ huynh, việc tôi nhờ anh giúp cho, kết quả ra sao?

- May mắn không đến đổi phụ lòng mong mỏi của anh !

- Nghĩa là hai món binh khí ấy đã tìm được về đủ cả?

- Đúng như vậy !

Thích Đình Nhận hết sức mừng rỡ, nói :

- Hồ huynh, thực tôi không biết phải cảm tạ anh như thế nào?

Hồ Tịnh cười nhạt, nói :

- Mục đích của chúng ta giống nhau, nghĩa là đều muốn báo thù cả, vậy nói chi đến việc cảm ơn?

Trông mặt của Thích Đình Nhận ngẩn lẹ, vì dù thế nào, Hồ Tịnh đối với chàng thực sự đã trọn nhân trọn nghĩa.

Bởi thế, chàng buồn bã cất tiếng than rồi nói :

- Hồ huynh, xin anh hãy trao ba món vũ khí ấy cho tôi !

- Để làm gì?

- Để tôi trao trả lại cho Tam Võ Vương !

Hồ Tịnh đưa tay chỉ vào một cái túi da dài mang dưới nách, nói :

- Đều tất cả ở trong này !

- Kể cả chiếc quạt Phỉ Thúy Phiến?

- Đúng thế !

Thích Đình Nhận nhận lấy chiếc túi da ấy, rồi day qua Thiên Âm Lão Nhân nói :

- Thừa lão tiên bối, các ông ở đây đợi, tôi sẽ trở lại đây trước hoàng hôn hôm nay!

Nói dứt lời, chàng hối hả đi thẳng ra khỏi tử lâu.

Một trận chém giết rừng rợn sẽ xảy ra trong võ lâm, mà hiện nay đang trên đà niệam tiến, chắc chắn sẽ không thể nào tránh khỏi được.

Trong lúc Thích Đình Nạn mở cuộc họp mặt tại Ngũ Hâu Miếu, nếu Hội trưởng Ngân Diện Hội và môn nhân của lão ta xâm nhập vào, tất sẽ xảy ra một cuộc huyết chiến ác liệt.

Trời đã hoàng hôn...

Từ phía thang lầu có tiếng chân cồm cộp bước lên.

Thiên Âm Lão Nhân, Phong Trần Cuồng Khách và tất cả những thực khách có mặt đều đổ dồn tia mắt về phía đầu cầu than.

Thích Đình Nạn là người thứ nhất xuất hiện nơi ấy. Nơi đó, lại có ba quái nhân, gồm một người mặt đen, một người mặt xanh và một người mặt trắng, cũng nối tiếp nhau xuất hiện nơi đầu thang lầu. Trong số người chung quanh, bỗng có tiếng kêu kinh hoàng rằng :

- Tam Võ Vương !

Đúng thế, ba người ấy chính là Tam Võ Vương. Mấy mươi nhân vật võ lâm tại đấy, vừa thoát thấy Tam Võ Vương thì không khỏi kinh hoàng sợ hãi.

Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách cũng không khỏi biến hẳn sắc mặt.

Thế là ba bậc kỳ tài đệ nhất trong thiên hạ, bấy lâu đã từng làm rung chuyển cả giang hồ, lại tái xuất hiện lần thứ hai.

Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách, tựa hồ như không dám tin ở đôi mắt của mình, cả hai người cùng ngó trân trố vào ba nhân vật đáng khiếp sợ và cũng đầy màu sắc thần kỳ ấy, không nói được tiếng nào cả.

Thích Đình Nạn cười, nói :

- Lão tiên bối, các ông làm sao rồi?

Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách như chợt tỉnh ra, cùng đứng lên thi lễ, rồi mới ngồi trở về chỗ cũ.

Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách trước đây đã có quen biết nhau với Tam Võ Vương. Nhưng nay đối với việc họ tái xuất hiện trong chốn giang hồ, ngoài việc kinh ngạc, hai người còn cảm thấy hết sức lạ lùng đáng tò mò.

Ngồi vào bàn tiệc, tất cả mọi người đều nói cười vui vẻ. Sau khi trở về đến phòng riêng, Luật Nhân Vương bèn hỏi Thích Đình Nạn:

- Đình Nạn, có phải vị các hạ này đã lấy giúp ba món binh khí của chúng ta về đấy không?

Hồ Tịnh vội vàng nói :

- Chính là tại hạ đây !

Luật Nhân Vương cất tiếng cười rất vui vẻ, nói :

- Tốt lắm, vậy võ công ghi chép trên chiếc quạt, các hạ đã thu thập nhiều ít rồi?

- Thừa, được chừng một phần ba !

- Khá lắm, khá lắm !

Hồ Tịnh nói :

- Văn bối không biết võ công ấy là sở hữu của lão tiên bối, nên đã lên học, vậy xin lão tiên bối tha thứ cho !

- Chẳng hại chi cả !

Khi bảy người đã sửa soạn yên giấc, Thích Đỉnh Nhận thấy rằng không thể không đem việc quan trọng sắp đến nói rõ cho Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách nghe.

Riêng việc chàng mời Tam Võ Vương đến, đã thấy rõ là chàng muốn đối phó với sự tấn công bất thần của Ngân Diện Hội.

Vì nghĩ thế, nên chàng liền lồm cồm ngồi dậy, nhẹ chân đi thẳng vào phòng của Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách...

oOo

Gian Ngũ Hâu Miếu đứng sững như mọi ngày.

Nhưng, đêm nay trước cửa ngôi miếu này, có ba bóng người đứng yên tại đấy. Ba bóng người ấy chính là Tam Võ Vương.

Phía sau của Ngũ Hâu Miếu, cũng có ba bóng người đang đứng yên, đấy là Thiên Âm Lão Nhân, Phong Trần Cuồng Khách và Hồ Tịnh.

Nói đôi vắn phẳng lặng như một cõi chết. Nhưng giữa khung cảnh phẳng lặng ấy đang tiềm tàng một không khí ghê rợn.

Tại cửa trái của ngôi Ngũ Hâu Miếu có dán một tấm giấy đỏ, bên trên đề hai chữ “Hội Trường”.

Sắc mặt Tam Võ Vương lạnh lùng không một tí tình cảm.

Số người của Thiên Âm Lão Nhân, cũng lộ vẻ trịnh trọng phi thường.

Qua không khí ấy, tựa hồ như một trận huyết chiến sắp xảy ra đến nơi vậy.

Thốt nhiên, có hai bóng người lao vút về phía Ngũ Hâu Miếu như một cơn gió hốt. Mọi người đưa mắt nhìn, thấy hai bóng người ấy chính là Thích Đỉnh Nhận và người một tay, tức Thương Hải Khách.

Thì ra, Thích Đỉnh Nhận đã mang phong thư của Võ Lâm Chi Thần đã trao cho chàng trước đây, đi mời Thương Hải Khách đến trước.

Thương Hải Khách đưa tia mắt quét qua Tam Võ Vương cất tiếng cười ha hả, nói:

- Ba vị có nhận ra Vương mẫu không?

Luật Nhân Vương cười lạnh lùng, nói :

- Gần như quên mất rồi !

Thích Đỉnh Nhận quay về Tam Võ Vương, nói :

- Thừa ba vị sư phụ...

Luật Nhân Vương giận dữ nói :

- Chúng ta đây chẳng qua là giúp cho người thôi, chứ người nào phải là đồ đệ của chúng ta? Mà chính là bạn của chúng ta thôi !

- Ô !...Thưa lão tiên bối, việc tôi nhờ đến, xin nhớ kỹ cho, giờ thì vẫn bối phải vào trong rồi !

- Thôi cứ đi đi !

Thích Đình Nhạn và Thương Hải Khách nối gót nhau bước vào trong miếu. Chẳng bao lâu thì nghe bên ngoài có tiếng của Luật Nhân Vương quát :

- Ông bạn đến có việc chi thế?

- Tôi đến theo lệnh đòi của Soái Chủ !

- Vậy xin mời vào !

Thích Đình Nhạn đứng ở trong miếu, đưa mắt nhìn ra, trông thấy ngoài cửa miếu có một lão già độ lục tuần ăn mặc theo lối nho sinh đồng dạng bước vào !

Thương Hải Khách nói nhỏ :

- Người ấy chính là Bất Lão Thánh Thư Liêu Sĩ Ngân !

Lão già ấy sau khi bước vào ngôi miếu, đưa mắt nhìn qua, thì có vẻ hơi sững sốt. Thích Đình Nhạn lạnh lùng quát :

- Người vừa đến là ai thế?

Lão già mặc áo nho sinh khẽ biến sắc mặt, nói :

- Còn các hạ là cao nhân nơi nào?

Thích Đình Nhạn liền vung lá cờ có chữ “Soái” lên rồi đáp :

- Soái lệnh đây, sao còn chưa chịu thi lễ?

Lão già mặc áo nho sinh ấy biến hẳn sắc mặt, vội vàng quỳ lạy sát đất nói :

- Đệ tử là Bất Lão Thánh Thư Liêu Sĩ Ngân, xin ra mắt Soái lệnh !

- Hãy đứng lên !

- Xin đa tạ Soái Lệnh !

Bất Lão Thánh Thư vẫn lộ sắc kinh hoàng, ông ta từ từ đứng dậy, nhưng trong lòng không khỏi hoài nghi vị Soái Lệnh Thích Đình Nhạn này.

Thích Đình Nhạn lạnh lùng hỏi :

- Liêu Sĩ Ngân...

- Có đệ tử đây !

- Trong mình ông có giữ quân cờ đỏ của Tiên sư không?

- Đúng thế, đệ tử hiện giữ một đôi Mã đỏ !

- Vậy hãy nạp lại đây !

- Xin vâng !

Bất Lão Thánh Thư thò tay lấy đôi Mã ra, cung kính trao cho Thích Đình Nhận. Thích Đình Nhận nhận lấy hai quân cờ xanh, trao cho Thương Hải Khách, nói :

- Lui đi !

Tiếng nói của Thích Đình Nhận chưa dứt, thì thấy ngoài cửa có bóng thấp thoáng. Tiếp đó, thấy có một lão già áo vàng, mặt mày hung tợn từ ngoài bước vào.

Sắc diện hung tợn của lão ta, khiến ai trông thấy cũng phải rợn người. Thích Đình Nhận vung lá Soái kỳ lên, lạnh lùng quát :

- Người vừa đến là ai thế?

Người áo vàng vừa trông thấy lá cờ, liền vội vàng quỳ ngay xuống đất nói :

- Đệ tử là Thiên Ma Quỷ Tẩu Thái Huy, xin ra mắt Kỳ lệnh của bản môn !

- Hãy đứng lên !

- Xin tạ ơn !

- Thái Huy, ông có giữ quân cờ đỏ của Tiên sư không?

- Phải, đệ tử có giữ năm quân Tốt xanh !

- Vậy trao hết những quân cờ ấy lại đây !

- Xin vâng !

Sau khi lão ta trao năm quân Tốt xong, Thích Đình Nhận nói rằng :

- Hãy lui ra một bên chờ lệnh !

Thiên Ma Quỷ Tẩu xem có vẻ là một kẻ cùng hung cực ác, nhưng đối với Soái Lệnh thì lại tỏ ra cung kính vô cùng. Thích Đình Nhận trông thấy thế, cũng không khỏi thâm kinh hãi.

Thiên Ma Quỷ Tẩu liền bước lui đứng sát cạnh Bất Lão Thánh Thư.

Ngay lúc ấy, bỗng có một người che mặt bước thẳng vào cửa. Thích Đình Nhận nhìn qua, không khỏi khẽ biến sắc mặt, vung lá Soái kỳ lên quát :

- Người vừa đến là ai thế?

Người che mặt lộ sắc sùng sốt, rồi phục xuống sát đất nói :

- Tiên sư của đệ tử là Huyết Nương đã tiên du, để lại bốn quân Sĩ Tượng xanh, nên đệ tử mang đến phó hội !

- Người đến ra mắt Kỳ Lệnh của bản môn, thế sao không gỡ tấm vải che mặt xuống?

- Đệ tử không dám !

- Tại sao không dám?

- Vì đệ tử có lời thề, nên không dám gỡ tấm vải che mặt ra, xin Môn chủ tha thứ!

Thích Đình Nhận cảm thấy người che mặt này rất quái lạ, nên cũng không tiện rúng ép, bèn vung ngọn Soái kỳ lên quát :

- Hãy trao năm quân cờ bằng hồng ngọc ấy ra, rồi bước lui chờ lệnh !

- Xin vâng !

Người che mặt ấy cung kính trao ra bốn quân Sĩ Tượng, rồi lui về đứng ở phía mặt. Thích Đình Nạn lại trao những quân cờ ấy cho Thương Hải Khách, ông này nhìn qua im lặng không nói chi cả.

Thích Đình Nạn thâm hiểu trong lòng, thái độ im lặng của Thương Hải Khách đã chứng tỏ những quân cờ của ba người vừa trao ra đều là những quân cờ thật.

Chàng lại đưa mắt nhìn thân hình bé nhỏ xinh xắn của người che mặt, cảm thấy hình dáng của người ấy trông thực là quen, nhưng nhất thời chàng không thể nghĩ ra là ai đấy thôi.

Ngay lúc ấy, bỗng nghe ngoài trước cửa miếu có tiếng Tá Thiên Vương nói :

- Thì ra là Huyết Kiệu Chủ Nhân, vậy xin mời vào !

Thích Đình Nạn nghe thế, không khỏi giật bắn người. Vì bốn tiếng “Huyết Kiệu Chủ Nhân” không khác nào một tiếng sét đánh ngang mày !

Chàng ngửa mắt nhìn lên, thì quả nhiên thấy hai cô tỳ nữ áo xanh tức Tiểu Thúy, Tiểu Nhân đang khiên chiếc Huyết Kiệu đây không khí khủng bố ấy tiến vào cửa miếu.

Vietkiem.com